

MUISSTIL

*Voor Marie en Nicolaas
en voor jou*

Met de teletijdmachine van professor Barabas vliegen, mijmerde Lotte, dat moet fijn zijn! Wat een avontuur ...

Ze keek op. Het was alsof er opeens een wekker was afgegaan, midden in een droom. Met een klap sloeg Lotte het stripboek dicht. Ze zag tijdschriften, boeken en stripalbums. Maar geen mensen. Niemand. De gang was leeg. De lichten waren uit. Het was stil. Muisstil.

Ze smiet het stripboek op de grond en veerde op. Wie heeft het licht uitgedaan? Waar zijn de winkelkarretjes? Waar zijn de mensen? Waar is al het geroezemoes? Waar is mama? En Victor, haar

kleine broer? De zenuwen gierden door haar keel.

Ze liep de gang van de tijdschriften uit. De kassa's stonden donker en verlaten op een rij naast de transportbanden, die niet bewogen. Achter de ramen gaapte het parkeerterrein. Leeg. Geen enkele auto. Geen mens. Lotte liep verder. Wat was er gebeurd? Waar waren de mensen naartoe? Ze had niets gemerkt. Het nieuwe avontuur van Suske en Wiske had haar helemaal meegesleurd en opgeslorpt.

Even dacht Lotte dat ze voetstappen hoorde, maar nee, het was echt doodstil.

Waarom is het zo donker? Droom ik dit? Is de winkel gesloten? Kan zo iets?

WAT NU?

Daar stond ze dan, helemaal alleen in een donkere, lege supermarkt. Lotte kon het niet geloven. Iedereen was haar vergeten! Dit was geen droom. Dit was echt!

Wat nu? Wat moet ik doen?

Een poosje stond ze te bibberen op haar benen. Toen zette ze een stap en nog een stap, eerst aarzelend en daarna sneller, steeds sneller. Ze liep door de gangen, langs de diepvriesproducten, de koffie en de thee, de beschuiten, de koekjes, de frisdrank ... Ze rende en rende. Alsof ze werd achtervolgd, zo snel rende ze.

Ik loop naar de uitgang, besloot ze.

Door de ramen scheen de avondzon naar binnen.

'Ik ben niet bang,' zei ze hardop. Het klonk erg luid. Ze schrok van haar eigen stem.

Ze moest hier weg. De deur, dacht ze. Ik ga naar de uitgang en loop door de deur, zoals altijd. Buiten moet ergens de auto wachten. Ik ga erin zitten en we rijden gewoon naar huis.

Verstijfd bleef Lotte voor de grote glazen deur staan. Op gewone dagen schuift die automatisch open. Maar nu niet. Erger nog, er hing een zwaar metalen gordijn voor. Het was vergrendeld met een slot. Ze rammelde aan

het ijzeren gordijn, daarna aan het slot. Dicht. Potdicht.

Ze draaide zich om en keek recht de lege winkel in, waar niets bewoog. Toen wist ze het: ik zit opgesloten. Ik ben alleen.

KRIKKRAK

Hoe konden ze me vergeten? Hoe kon mama me vergeten? dacht Lotte wanhopig. Haar ogen werden warm. Er kwamen tranen uit. Op de grond lag een leeg blikje cola, ze traptte het weg. Ze was boos. Hier kan ik toch niet blijven? Ik moet hier weg, ik moet hier weg, gonsde het door haar hoofd. Natuurlijk, dacht ze opgelucht, ik bel mama en zeg haar ... Ze greep naar haar broekzak, waar haar telefoon

altijd zat. Maar nee, vandaag, net nu ze hem broodnodig had, zat hij er niet. Ja, ze wist het weer: mama wilde het niet. 'Dat ding hoeft niet altijd mee,' had mama gezegd. Wel, dit keer had ze het toch mis!

